„Danskeren,"

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

„Danskeren" ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direktionens Formand.

Alle Indsendelser — Afhandlinger, kortere Artikler og Korrespondancer sendes til Past. A. M. Andersen, Rt. 1, Irene, South Dakota.

Nyheder sendes direkte til „Danskeren", Dr. D., Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-klas matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Bibelforklaring.

Naade og Fred.

Guds Fred er mer end Englevagt,
Den ænser aldrig Fjendens Magt
Er lige høj og lige blid
Ved højlys Dag og Midnatstid.

Det, der er Grundtanken i dette Vers, er, at Englevagt er noget saare stort. Og det er jo ogsaa, hvad den hellige Skrift oplyser os om. Guds Engle kaldes her „tjenende Aander, udsendte til Tjeneste for dem, der skulle arve Salighed" (Hebr. 1, 14). Men det er dog kun som et Sammenligningssted, at Englevagten bliver fremdraget i ovenstaaende Vers, for at det ret kan træde frem, at hvor megen Trøst og Velsignelse der end kan være ved at være under Englenes Varetægt, saa er der dog noget, der er større, og som omfatter mere. Og det, der her er det store, det vil sige det største, det er Guds Fred, om hvilken der siges, at den er mere end Englevagt. Det er jo nemlig saaledes med Guds Fred, at den indeholder og stænker alt, hvad Menneskesjæl trænger til med Hensyn til Frelse, hvorimod Englevagt som al anden Bestærmelse ikke kan frelse noget Menneske. Men det skal jo betones og forstaas, at hvor Guds Fred skal bo og bygge, der maa først Guds Naade være modtaget. Et Menneske maa først kunne sige med Paulus: „Af GudsNaade er jeg det, jeg er" (1 Kor. 12, 10), før han med Sandhed kan tale om at eje GudsFred. Hvor det bliver taget anderledes, der lever man i en Løgn, og det saakaldte kristelige, der vokser frem, hvor en farisæisk Aand raader, det fer heller ikke godt ud; thi det bestaar gerne mest i at have travlt med andre og dømme andre. Men derfor bliver det ogsaa saa stærkt betonet i Guds Ord, at Naade og Fred høre sammen, og det som to, der ikke kunne eller ville skilles ad.

Som et Vidnesbyrd herom vil jeg her gøre opmærksom paa, at i de apostoliske Breve møde vi det som en staaende Hilsen og Tilønskning, at Naade og Fred maatte være i og over dem, til hvilke Skrivelserne vare sendte. Dog maa vi ved denne apostoliske Hilsen tænke os noget mere end et almindeligt Ønske; thi her forudsattes, at Brevenes Modtagere virkelig vare i Besiddelse af Naade og Fred. Og man kunde vel derfor bedst udtrykke Meningen ved at sige, at Apostlene ønskede deres Lærere til Lykke med deres Delagtighed i Guds Naade og den deraf følgende Fred. Denne Lykønskning finde vi i alle Paulus' Breve, og ogsaa i Peters Breve. Om Johannes kan det derimod siges, at han ikke saa strengt har holdt sig til den Form. I sit andet Brev har han den vante Tilønskning, og i de to andre Breve har han klart nok det samme Ønske, baade i Hjertet og i Pennen, men giver det Udtryk i andre Ord. I det første Brev har Joh. det som Indledning, at han og Læserne vare fælles om Samfundet med Faderen og hans Søn Jesus Kristus, og at de ogsaa vare i Samfund med hverandre. Og i det tredie Brev, hvilket er skrevet til en enkelt Mand, udtrykker Apostlen sin broderlige Hilsen ved at ønske denne sin kristne Ven, at han i alt maatte lide vel, ligesom hans Sjæl led vel, nemlig, at den var i Guds Haand, Genstand for Guds Naade og Fred.

Og ligesom det var Midtpunktet i det apostoliske Vidnesbyrd at fremhæve Guds Naade og Fred og ønske alle kristne til Lykke dermed, saaledes maa vi ogsaa betone og fremholde, at alle, som staa i Samfund med Gud, er under Naaden og have og eje Guds Fred. Dette maa ikke forstaas som noget, der skal kunne lulle Samvittigheden i Søvn. Vel kunne troende Mennesker falde i mangt og meget, og kunne derfor trænge til Tugt; men hvor der ikke er Grund til at antage et Frafald, der gælder det netop om, at alle de tugtende og straffende Ord gaa ud fra, at de, der tiltales, dog høre Herren til, og at det er som saadanne de formanes til at vandre i Lyset, at leve til Guds Ære. Og de, der saa virkelig er af Sandhed, de ville ogsaa føle, at de som Lysets Børn maa holde sig fra Syndens og Fordærvelsens Veje, og at de skulle stride Troens gode Strid imod alle ydre og indre Fjender, og altid beholde Sejr.

J. P.

Vore Børn og Sproget.

I Nr. 18 af „Danskeren" læser vi et Stykke fra en Jyde med denne Overskrift. Det indeholder 3 Spørgsmaal til mig. Naar jeg skrev før, var det min Tanke, at det skulde være baade det første og det sidste i „Danskeren" fra mig i denne Sag. Men da jeg læste dette, kom den Tanke, at nogen vilde maaske faa den Opfattelse af mit Stykke, at jeg mente, at vi var snart færdig med det danske Sprog. Dertil vil jeg sige, vi behøver ikke at bekymre os, det skal nok vedvare den Tid, vi skal være her. Og om nogen læser med Eftertanke, hvad jeg sluttede med, nemlig vor Umodenhed til Overgangen, da siger dette jo ogsaa, det gaar ikke saa hurtigt.

Nu til Spørgsmaalene, der er jo tre. Men jeg vil i al Korthed svare som paa eet, da det jo alt kommer ind under det samme. Vi vil gentage Spørgsmaalene:

1. Hvilket Sprog vilde Du nu lære Dine Børn Religion i, Dansk eller Engelsk?
2. Hvad vilde Du gøre, hvis der ikke var nogen engelsk Klasse i den Søndagsskole, som dine Børn egentlig tilhørte?
3. Vilde Du forsøge at oprette en hel ny engelsk Klasse for dem, som nu skulde til at begynde?

Først vil jeg sige, at alt beror meget paa, under hvilke Forhold jeg levede. Begynder vi at lære Børnene Engelsk, da maa vi være saadant stillede, at vi ogsaa er i Stand til at fortsætte, og saadan er vi ikke stillet ret mange Steder i vore Menigheder. Der er kun ganske faa af vore Præster, der er i Stand til at føre et rent engelsk Sprog. Og ligesaa iblandt vore Søndagsskolelærere. Og et daarligt Sprog hos Læreren vilde vist ikke drage Børnene, saa der vil min Ven Jyden forstaa mine Tanker. — Med Hensyn til at oprette engelsk Klasse, da maa vi baade have Søndagsskolelærere der, som begynde ret, og Præster som kan fortsætte baade med Konfirmationsundervisning og ligeledes Forkyndelse af Ordet. Dernæst vil jeg sige, at om jeg boede paa et saadant Sted, hvor Udsigterne til Bevarelsen af Dansktheden kunde vedvare endnu en Menneskealder, som jeg tænker mig ikke saa faa Steder, særlig paa Landet, da er det jo nødvendigt at lære vore Børn Dansk. Men lad os altid huske, at det er ikke alene mine Børn, men ogsaa min Nabos, og det er jo ikke altid, jeg kan faa Lov at gøre med dem, som Du kunde ønske. Hvor det kan gennemføres, var det vist godt, om de fik noget af begge Sprog i Religion. Jeg er klar over en Ting, nemlig at vi gaar Glip af mange danske Børn i vore Søndagsskoler, just paa Grund af, at vi ikke er i Stand til at læse med dem paa Engelsk.

Hermed en venlig Hilsen til min Ven Jyden.

En Dansker.

„Af de spædes og diendes Mund — —".

Da ChristianWinther, dansk Naturskønheds betagne og betagende Sanger, var om ved de 70, skrev han: „Jeg mindes det, som om det var i Dag. Det var min Fødselsdag, vistnok (?) den femte, jeg havde naaet. Min Moder vækkede mig lidt før Solens Opgang, svøbte mig, saadan som jeg laa, i det uldne Tæppe og bar mig paa sine Arme gennem Hjørnestuen, og gennem Havestuen, ud i Haven og ned gennem nogle Gange. Da vi kom ud af Huset, lukkede jeg mine Øjne, og mit Hoved sank ned paa hendes Skulder, endnu søvndrukken og blændet af Dagslyset. Nede paa Højen, hvor der stod fire store Lindetræer og et stort Asketræ, og hvorfra man havde en vid Udsigt over Holmegaards Mose til Brokjø og det fjerne Gisselfeldt, satte hun mig paa et stort Bord, hvor vi ellers drak Te om Aftenen, og nu kom det, som var mig tiltænkt. Nu fik jeg Øjnene op og saa den brede Dal mellem Fensmark Sogn og det hinsidige ganske opfyldt af Sommerens hvide Natteaage fra Mosekonens Bryggers. Jeg var saa vidt, at jeg vidste, min Moder vilde forunde mig at se noget smukt og dejligt; men nu — og alt forlængst — ved jeg, at hun, netop hun, aldrig havde til Hensigt at vække paa en unaturlig Maade højere Ideer, Begejstring eller sligt i min unge Sjæl. Der stod en Stjerne paa Himmelen — den Stjerne glemmer jeg aldrig. Lidt efter lidt kom Solen frem, og det Skuespil, som saa mange Tusinde Poeter forgæves har søgt at beskrive, oprulledes for mit barnlige Blik. Naar jeg siden har set omtrent det samme, mindedes jeg altid dette Syn, og det blev altid ufordunklet". At Danmarks Lovsang blev rigere, end den var før, skyldes blandt andet, at en lille Dreng saa sig glad en Sommermorgen paa Sjælland.

Om den store Naturgransker Isaac Newton fortælles, at han som Dreng saa med Opmærksomhed paa enhver mekanisk Frembringelse, der kom inden for hans Øjnes Rækkevidde. Da der blev bygget en Mølle i Nærheden af hans daglige Opholdssted, tilbragte han al sin Fritid blandt Arbejderne og fik et saadant Kendskab til Maskineriets Indretning, at han siden selv kunde tømre sig en Model, der af kyndige Dommere kendtes for lige saa god som Originalen. I Blæst lod han Vinden drive den, og i stille Vejr maatte en Mus, „Mølleren", holde den i Gang. At Newton som Barn fik Lejlighed til at se et snilrigt Menneskeværk har været med til at danne ham til den geniale naturkyndige han blev, en Mand, der har lært os at kende og undres over de Love, der raader i Stjernernes Gang.

Politikeren Christen Bergs Moder faar det Lov, at hun var Smaafolks Ven. I hendes Køkken stod der en Sæk Gryn til de fattige. Naar den slap for hurtig op, kunde hendes Mand knurre lidt, men Ane svarede, at det vilde der nok blive gjort vel imod dem for i mange Led. I et Brev fra 1860 mindede Christen Berg sin gamle Moder om det Træk og tilføjede, at det mangen Gang havde glædet ham som Dreng at høre de fattige mumle Velsignelse over hende, naar de gik med hendes Gaver. Det Hjertelag for de smaa, Moderen opdrog hos sin Dreng, nytrede sig som stærk Retfærdighedsfølelse hos ham, da han kun var 9 Aar gammel. Han blev den Gang Vidne til en Stranding. Braggodset laa samlet paa Stranden, og nogle „høje Herrer" fra Byen, Øvrighedspersoner, der var mødte for at føre Tilsyn, sad og gjorde sig tilgode med et Anker Vin, som de uden videre havde taget af den strandede Ladning. Da kom der fra Kysten en fattig Mand, som havde hjulpet til med Bjergningen, og da han fik Øje paa et Tørklæde, som laa i Dyngen, stak han det til sig. Men de fornemme Herrer havde set, hvad han gjorde, og kaldte ham hen foran sig, hvor de sad. Tørklædet blev taget fra ham, og han blev haanligt skældt ud for en Tyv af de samme Folk, der uantastet sad og nød det langt kostbarere Bytte, de med lige saa liden Ret som han havde tilegne sig. Lille Christen Berg stod tæt ved, og uvilkaarlig knyttede han Næverne af Harme over, hvad han saa og hørte. I det Øjeblik slog det ned i hans Sjæl, hvad Forskel der dog gøres paa smaa og store Tyve, og efter hans egen Udtalelse vaktes der med det samme en stærk Lyst hos ham til at kæmpe for, at der kunde blive lige Ret for alle i Landet. At vort Modersmaal blev beriget med det stærke og stolte Ord: „Gaa aldrig paa Akkord med Uretten", skyldes maaske mest af alt det, at et Barn saa sin Moder tage det saakaldte „ringes" Parti.

Et Træk af Livet, som jeg er kommen til Kendskab om, skal ogsaa meddeles her. En Dag i 1864 kom en stor Afdeling Tyskere marcherende og kørende hen ad en jydsk Landevej. Da standsede en Bondemand, som pløjede i Nærheden, sin Plov, saa med Sorg de mange Fjender og sagde til sin 10 Aar gamle Søn: „Det bliver et tungt Aar for Danmark, min Dreng!" — Dette Øjeblik regner denne Dreng, der nu er Mand, som sin Fædrelandskærligheds Fødselsstund. Et eneste varmt Ord om vort Land kan i en Barnesjæl tænde Fædrelandskærlighedens Ild.

Men naar det hedder, at Gud af spædes og diendes Mund bereder sig en Magt til at tæmme sine Fjender, falder Tanken dog særlig paa de Kendsgerninger, at Barnesindet er ualmindelig aabnet overfor Tonen fra Himlen, og at denne Tone vanskelig dør helt hen i det Menneske, der kender den som en af Barndommens herligste Melodier. Der er en dansk Digtning og et dansk Levnedsløb, som taler udødelig mægtigt om disse to Kendsgerninger.

Digtningen er J.P.Jacobsens „Niels Lyhne". Her ligger en Kvinde for Døden. Hun var, saa synes det, kommen helt bort fra sin Barnetro paa Gud. Men nu lader hun gaa Bud efter Præsten. Han kom, og han talte ikke til hende som en Hedning eller en frafalden; han søgte mest at vække hendes slumrende Erindringer og læste saadanne Steder af Evangelierne og saadanne Salmer for hende, som han kunde tænke sig, hun bedst kendte. Og han tog ikke fejl. Hvor klang de ikke, disse Ord, saa hjemlig festligt, ligesom Klokkernes Kimen en Julemorgen, hvor laa det ikke straks for hendes Blik det Land, hvori vor Fantasi først blev hjemme, hvor Josef drømte, og hvor David sang, og Stigen staar, som gaar fra Jord til Himmel. Hvor vælded Barnetroen ikke frem igen! hun blev den samme lille Pige, der gik til Kirke med sin Moder ved Haanden og sad og frøs og undrede sig over, hvorfor Folk de syndede saa meget. Saa voksede hun til igen under Bjærgprædikenens høje Ord, og som den syge Synderinde laa hun der, da Præsten talte om de hellige Hemmeligheder, om Daabens og om Alterets Sakramente. Da vandt den rette Trang sig frem i hendes Hjerte, hin dybe Knælen for den almægtige, dømmende Gud, hine bitre Angertaarer overfor den forraadte, bespottede og pinte Gud, og hin ydmygt forvovne Længsel efter Vinens og Brødets nye Pagt med den løndomsfulde Gud.

Levnedsløbet er Nikolaj Fred. Sev. Grundtvigs. Som Digtningen fortæller, at den genoplivede Barndommens Tone fra Himmelen giver Kraft til at dø, saaledes lærer vi ved at følge Grundtvigs Udvikling, at den samme Tone giver Kraft til at leve. Grundtvig har sunget om sin Moder Kathrine Marie Bang, at hendes Hjerte genlød af Guds Engles Sang. Og den Sang delte hun med sin Søn, da han levede som Barn i Udby Præstegaard. Hvilken Betydning de kristne Barndomsminder siden fik for ham, talte han i sine Manddomsaar saaledes om: „For vi vild paa vore egne Lysters Veje, hvor Selvklogskab opblæser, og Verden henriver, hvad frelste os da vel uden det uudslettelige Minde om Fædrenehuset, hvor Barnetroen smilede saa himmelsk, at Alverdens Glans og Glæde i hver Alvorstime blev os til Vemmelse". „Var det troende Forældre, som advede og opmuntrede os, o, da skal og kliske hellige Minder røre vort Hjerte, naar vi i Aanden besøger de henrundne Barnedage. Vi kommer da i Hu, hvorledes fromme Mødre lærte os at lægge de smaa Hænder sammen og stamme med Tungen det Navn, som er over alle Navne, i hvilket alle Knæ skal bøje sig, og i hvilket der alene er Frelse og Fred. Vi kommer da i Hu den Barndommens uanfægtede Tro og den faste Tillid til den Gud, hvis Ansigt vore Engle saa, hvis Engle lejrede sig om vor Vugge og vogtede vor Gang. Vi kommer i Hu, med hvilken Glæde vi var opfyldte paa de hellige Højtider og fornemmelig paa Julens Barnefest, hvor inderlig vi elskede de søde Toner om det lidet Barn saa lysteligt, som kommet var til Jorden, hvor inderlig glad vi nynnede med Morten Luther: „O, vær velkommen, du ædle Gæst!" Hvis vor egen Barndom hensvandt i gamle kristelige Huse, og har vi ved Guds Naade bevaret Troen, eller er vi ved hans underfulde Barmhjertighed igen udfriede fra Mørkets Magt, da ved vi, til hvilken Velsignelse for vore Sjæle de fromme Barnedages Ihukommelse har været".

Ja, ser vi opmærksomt paa Menneskets Udvikling omkring os, da stønner vi, at hvert Menneske, der forholder sig saaledes til Børn, at Børnene ved ham eller hende faar noget tønt, noget dygtigt, noget sundt, noget trofast, noget fromt for Øjne og Øren, er med til at berede Gud en Magt mod det onde, med til at stemme BarnesindetsStrænge ind i Lovsangstonen.

Og ser vi med klart Syn paa Menneslægtens Levnedsløb, da nødes vi vist til at indrømme, at de største og bedste Tider altid har været kendelige paa det høje Værd, man da tillagde Barnelivets fagre Dage. Da Adam og Eva begyndte deres Liv udenfor Eden, da Patriarkerne grundlagde et nyt Folkeliv i Verden, da Aandens Sol lyste rigt i Davids Dage, da fromme Israeliter hørte Budskabet: „Eder er i Dag en Frelser født", da man i Renæssancens og Reformationens Dage begyndte at drage Sløret bort fra den oprindelige Kristendoms herlige Træk, og da Grundtvig i Norden opdagede den gamle Kirkesti, da forstod man, at

„foragte skal man just ej de smaa,
tit naa de, hvad ikke de store kan naa!"

J. P. Kristensen-Randers.

Lillier og Løg.

Nu nærmer sig den Aarstid, da vi snart kan vente Violer og — „Tramps". Gav du dig nogensinde Tid til at overveje, hvad det vil sige at være „en Tramp"? Det betyder: intet Arbejde, ingen Penge, intet Hjem, intet Skjul og ingen Venner. Ingen i hele den vide Verden til at bryde sig om, enten du lever, eller du dør som en Hund i en Landevejsgrøft. Det betyder — set herfra —: ingen Himmel til at modtage „saadan noget Rak", ingen Grav til at gemme „saadan en Krop", og ingen udrakt Haand til at byde Kærlighedens sidste Farvel. Det betyder: ingen i hele Verden, der har fjerneste Interesse for dig, ingen Plet paa Jorden, som du kan kalde din egen — ikke en Gang det Dyndb, hvori Mærkerne sidder af dine omflaktende og hvileløse Fødder i de bundløse Støvler; ingen Fremtidsudsigter at haabe paa og ingen Fortidsglæder at mindes; — alle Baand sønderrevne, der binder et menneskeligt Væsen til Nutid, Fortid og Fremtid. Ved du, hvad? Dersom du sætter dig stille ned og prøver paa i Tanken at gennemleve, hvad Ordet „Tramp" rummer, saa er jeg vis paa, at det ikke vil blive saa ganske let for dig næste Gang, naar et saadant Medmenneske kommer til din Dør, at pudse Hunden paa ham og jage ham tomhændet bort. „Lad dem arbejde," siger du. Hør, min Ven, du, som altid har været villig til at arbejde — skulde du aldrig have erfaret noget om, hvor vanskeligt det i en tæt befolket By med konkurrerende Arbejdskræfter paa alle Omraader kan vise sig for selv den mest villige at finde Arbejde? Et engelsk Ordsprog siger ganske vist: „every dog has his day"; men her i det frie Amerika hænder det ikke saa sjældent, især i Byerne, at der er flere „Hunde", end der er Dage i Aaret. Det skulde ikke falde vanskeligt at paapege udviklede, fagdygtige og absolut retskafne Mænd, der har gaaet Maaneder, ja, Aar uden Arbejde; eller hæderlige, trofaste Kvinder med Børn at forsørge, der har vandret fra Hus til Hus for at søge — ikke Almisse — men hæderligt Erhverv uden at kunne finde det. Hvad Sandsynlighed, tror du, der er for en lasset „Tramp", naar selv den Slags Folk ofte maa gaa forgæves? Husk en Gang imellem paa, at den mest forhutlede, den uappetitligste „Tramp", der nogensinde slæbte sig fremad mod et Udskuds Grav, var en Gang et smilende lille Barn, der maaske hvilede i lige saa ømme Moderarme som de, der favnede dig og mig. Husk paa, at Gud en Gang gjorde din Moder og hans Moder til Søstre i Modersmerter og Moderglæder, og kan du ikke tænke dig, at hans hensovede fromme Moder fra det høje skuer ned med samme Kærlighedslængsel efter ham, som din Moder fra Guds Himmel skuer ned paa dig? Eller hvem ved — — —? Skulde maaske denne skabels Lazarus slippe forbi dig paa „Hjemfarten" og naa Befrielsens Havn før du — til Trods for dine Penge, dit lune Hjem og dine mange Venner?

Makedonien.

Tyrkiske Nødsler. Himmelraabende Begivenheder.

Den europæiske og amerikanske Almenhed ved ikke, hvad der gaar for sig nede i Makedonien, ellers vilde der blive gjort Ende paa det. Man læser ganske vist sine Telegrammer, om et Sammenstød hist, et andet her, man hører, at Situationen er truende o.s.v.; men alt dette gør til syvende og sidst intet rigtigt Indtryk.

Grunden til denne Uvidenhed er let at forklare. Makedonien ligner i meget Armenien, saa udelukket som det er fra at meddele sig til Omverdenen, og ganske vist gaar der gennem Bulgarien en uhyre, sympatetisk Folkebevægelse til Gunst for de lidende Brødre; men de bulgarske Aviser, der trykkes med et Alfabet, som er højst forskelligt fra det vesteuropæiske, og paa et Sprog, der staar Almenheden lige saa fjernt, kan ikke naa at interessere eller røre det store Publikum i Europa. Den bulgarske Regering er under et voldsomt Tryk fra Østerrig og Rusland, den vover saa at sige ikke at røre sig uden disses Billigelse, og disse to Stormagters Hjerte røres ikke let, Rusland i hvert Tilfælde ikke, vant — som det er — til barbariske Fremgangsmaader, til f. Eks. i Asien at lade hele Befolkninger springe over Klingen. Samtidig faar man gennem den tyske Presse grundfalske Meddelelser om Tilstandene nede paa Balkanhalvøen, Sultanen er jo — for gode Aarsagers Skyld — Kejser Wilhelms Ven, og hele Tyskland er nu en Gang slaaet ind paa den Politik, at der skal profiteres ved at holde Venskab for Tyrkerne og lukke Ørerne for enhver Klage mod dem.

Men Sandheden om Makedonien kan alligevel ikke undgaa helt at komme for Dagen. Det engelske Verdensblad „Daily News", der saa ofte ædelt er traadt i Stranken for sand Menneskelighed, har sin — med Balkanstammerne fortrolige — Korrespondent John Macdonald nede paa Begivenhedernes Skueplads, og hans spaltelange Breve i Bladet vandrer efterhaanden i Udtog den evropæiske Presse rundt. Den Opsigt, de vækker, er allerede faldet Tyrkerne for Brystet, han tør ikke længer sætte Stedsangivelse over de af sine Breve, der strives fra de blodbesudlede Egne, og et Interview, han for kort Tid siden havde med en af de mest betroede tyrkiske Embedsmænd, nemlig Kommissæren Ali Faruk Bey i Sofia viser, hvor nøje hans Breve studeres i Konstantinopel, idet de nemlig Linie for Linie oversættes for Sultanen, hvilket nævnte Kommissær, der er en Slags Ven (hvis Sultanen kan have „Venner") af Sultanen, meddelte.

I Fredags bragte Verdensbladet et tættrykt, trespaltet Brev fra sin Korresponderet om førnævnte Interview. Ali er en Tyrk, som kender Betydningen af vesteuropæisk Folkemening, han har som Diplomat opholdt sig i London og i aarevis i Washington, taler flydende Engelsk og Fransk og kunde derfor føre en indgaaende Samtale med Korrespondenten. Denne ønskede Rejsepas til det indre af Makedonien; men Beyen nægtede det rent ud og svor paa, at før Makedonien fik Selvstyre, skulde den sidste Tyrk dø paa sin Post, der skulde blive et Blodbad, som man ingensinde havde oplevet før, „hvis det er ude med os, saa skal det ogsaa være det med de Kristne", sluttede han. At der trængtes til Reformer i Makedonien, nægtede han ganske.

I samme Nummer af Bladet viser Korrespondenten imidlertid ved talrige, vidnefaste Beretninger, hvor frøk denne Mening er; men naar vi skal søge at vise vore Læsere det samme, vil vi i Dag nytte Lejligheden til at fremdrage et andet Vidnesbyrd, hvis Paalidelighed ikke alene ikke kan dragés i Tvivl (saa lidt som Korrespondentens), men som endogsaa er officielt.

I det ansete engelske Tidsskrift „Contemporary Review" har Dr. Dillon skrevet en indtrængende Artikkel om Makedonien og deri fremdraget de Vidnesbyrd, som af den russiske Vicekonsul i Philippopolis i Sydbulgarien, Westmann og af den russiske Minister i Sofia (Bulgariens Hovedstad), Bal-